

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 10:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groesbeide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijns, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Internationaal Calvinisme. II. — Uit de Schrift: Tweeërlei bidden. II. — Kerkelijk Leven: Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraaid? II. In gebreke. — Geestelijke Adviezen: Geestelijke verlaten. — Opvoeding en Onderwijs: Dwergscholen. III. — Pop.-Wetenschappelijke schetsen: De Afzetting van den Doctent A. Steketeel. I. — Literatuur en Kunst: „Als God spreekt". Verzenbundels. — Zending en Evangelisatie: Chr. Onderwijs op het Zandveld. — Perschoon. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

INTERNATIONAAL CALVINISME.

II.

Inhoud van het voorafgaande:

Het internationale probleem is een der geweldigste in onze dagen. Het Calvinisme staat tegenover de internationaliteitsgedachte niet vijandig. Integendeel: het heeft een internationale broederschap, welke geen andere richting binnen het Christendom kan overbrengen: onvoorwaardelijke concentratie van leden en bewustzijn op God.

Tegen de internationaliteitsgedachte zijn bezwaren geopperd.

Niet het minst van Calvinistische zijde.

Aan den plicht die af te wegen, mogen wij ons natuurlijk niet onttrekken.

Het ijveren voor een Internationaal Calvinisme kan onder ons niet algemeen worden, zolang er nog zijn, die met de internationaliteitsgedachte zelf niet kunnen verzoenen.

De bedoelde bezwaren kunnen o.i. tot een drietal worden herleid.

Het eerste bezwaar is van religieus aard.

Menigmaal toch is de bewering geuit, dat het Internationalisme een beginsel huldigt, dat zich niet met de waarheid der Schrift verdraagt.

Of, zoo licht men vragend zijn meening toe, schakelt het Internationalisme het feit van de spraakverwarring te Babel niet uit, waardoor de menscheit in natiën is uiteengevallen?

Heeft God die splitsing in natiën niet gewild, opdat de menscheit niet door centralisatie Zijn gebod van vervulling en onderwerping der aarde als met demonische saamspanning zou wederstaan en zich tot een gekombineerde-zondemacht zou samenkluwen?

En is Hij daartegenover niet juist door decentralisatie reddend in de historie getreden, zoodat een ontzettende algemeene verdorvenheid, welke om een zondvloed riep, werd ingeperkt?

Sloeg Hij zoo niet de solidariteit der goddeloosheid uiteen?

Daarom — zoo gaat men voort — wie de nationale grenzen wil opheffen, meent verstandiger te zijn dan God.

Hij wil een der sterkste remmen van algemeene genade stukbreken.

Hij rekent er niet mee, dat het gedichtsel van het menscheit hart nog even boos is als toen het de plannen voor torenbouw in de vlakte van Sinear ontwierp.

Hij denkt Gods Raad te niet te kunnen doen. Die Raad bestaat echter in eeuwigheid.

Daarop nu antwoorden wij: deze redeneering zou opgaan, indien het Internationalisme zich werkelijk ten doel stelde de nationale grenzen uit te wischen.

Maar tegen zulk een misvatting behoort verzet te worden aangeteekend.

Wie haar huldigt, verwacht het Internationalisme met het Kosmopolitisme.

Deze beide richtingen verschillen principiëel.

Zij leven op voet van altoosdurenden oorlog.

Zij streven er rusteloos naar elkander te nihileren.

Het Internationalisme toch gaat er van uit, dat elke natie recht heeft op een plaats onder de zon. Het wil het karakter van iedere natie ongerept bewaren. Het wenscht alleen de natiën, onder waarborg van aller zelfstandigheid, met elkander in nauwer contact te brengen.

Het Kosmopolitisme evenwel troetelt den toelag om door ongebreidelde annexatie-zucht, om door een heiligschennend imperialisme alle nationale rechten te vertrapen en een polis, een stad-staat te stichten, welke zich uitbreidt over den kosmos, over heel de wereld.

Dat Kosmopolitisme is booze reactie tegen Gods ingrijpen in het menscheitsleven te Babel.

Maar het Internationalisme is een eerbiedigen van die Goddelijke daad.

Het eerste moet ook door den meest idealistischen Calvinist als een Gode-vijandig principe worden verworpen.

Het laatste daarentegen moet in hem een overtuigd en warm voorstander en propagandist vinden en het moet dan ook tot zijn lievelingswensen behooren, dat Internationalisme en Calvinisme elkander hoe langer hoe meer doortrekken en in een Internationaal Calvinisme zich als een levenskrachtige eenheid openbaren.

Een tweede bezwaar betreft onze levenshouding.

Het kan aldus onder woorden gebracht: de revolutiegeest heeft zich van de internationaliteitsgedachte meester gemaakt. Die heeft er zijn stempel diep ingedrukt. Daardoor is zij voor den Calvinist onbruikbaar geworden.

Dit argument hoort men ook wel bij andere kwesties.

Het valt niet te loochenen, dat er onder ons een neiging bestaat om een hulpmiddel, dat vooral het ongeloof zich heeft toegeëigend, voor besmet te verklaren.

Toch mag daaraan onder geen beding worden toegegeven.

Integendeel hebben wij zulke hulpmiddelen, indien zij inzicht niet onzuiver zijn, als het ware aan de klauwen van het revolutiemonster of aan de vangarmen van het humanisme te ontrukken.

Hoe machtiger zulk een middel werken kan, met des te meer klem hebben we het op te eischen voor de onvoorwaardelijke concentratie van ons leven en bewustzijn op den hoogen God.

Het is volkomen waar: de sociaal-demokratie hazint het uit naar al de hemelstreken: proletariërs van alle landen! vereenigt u.

Het laat onder de volkeren, die meespelen in het wereldconcert schetteren zijn lievelingslied: de Internationale.

Maar — en hierop dient wel acht gegeven — zij huldigen een valsche internationaliteitsgedachte. Hun leuze van internationalisme is misleidend. Zij bedoelen eigenlijk het Kosmopolitisme te doen zegevieren.

Het internationale aanvaarden zij slechts noodgedwongen. Zij gebruiken het als een ladder, om op het voor hen hoogere plan van het Kosmopolitisme te klimmen.

Wanneer zij eenmaal den voet hebben gezet op die gewaande hoogere étage van de menscheit samenleving, schoppen zij den ladder omver.

Want dit einddoel staat hun voor oogen en bezielt hen als een heilig ideaal: de heilsstaat.

Dat het hun met de internationaliteitsgedachte geen ernst is, maar het kosmopolitisme vurig door hen wordt begeerd, treedt wel het duidelijkst aan het licht bij de radikaalste onder de revolutionaire broeders: de kommunisten of bolsjewisten.

In Rusland hebben zij de teugels van het bewind in handen genomen en daar een toestand geschapen, welke zelfs door geestverwante ooggetuigen uit andere landen voor een hel wordt uitgesproken.

Het mislukken van hun paradijs-stichterij wordt door Trotzky c.s. daaraan toegeschreven, dat het operatieveld te beperkt is.

Eerst wanneer over heel de wereld de bolsjewistische orthodoxie triumfeert, zullen volgens de voorspiegelingen alle rampen in zegeningen worden verkeerd.

Maar dan zal ook alles van uit Moskou geregeerd, of beter getyranniseerd, gedespotiseerd worden.

Dan zal in het Witte Huis te Washington zetelen een zekere Komkommerowski of weet ik veel, hoe zoo'n Russische snaak zal heeten en die zal dansen naar de pijpen van zijn draadloos sprekenden oom in het oude Kremlin.

Twijfelt er toch geen oogenblik aan, dat het het oogmerk van deze revolutionairen is om zoo spoedig mogelijk het internationalisme den hals om te draaien en god Kosmopolitisme te aanbidden.

Daarom, wat die opstandige heeren hebben misdreven moogt gij nooit op 'de rekening schrijven van de echte internationaliteitsgedachte.

Grijpt gij, Calvinisten, toch de zuivere internationaliteitsgedachte aan.

Maakt haar dienstbaar aan uw heerlijk beginsel.

Gebruikt haar als instrument, als wapen in den strijd voor uw Koning.

Nu is het de tijd.

Laat dien tijd toch niet voorbijgaan.

Zorgt, dat gij tegen de kosmopolitische machten straks internationaal kunt optrekken.

Versnipper uw krachten niet langer.

Bouwt in elk land, waar maar Calvinisten wonen, al zijn het er nog zoo weinig, uw „cellen", opdat die de kommunistische cellen zoeken te vernietigen.

Als gij de internationaliteitsgedachte thans laat liggen, kon het u weldra tot wroeging worden.

Kent uw verantwoordelijkheid!

Wie weet, hoe spoedig het te laat kon zijn.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Tweeërlei Bidden.

II.

De Tollenaar.

Twee mensen gingen op in den tempel om te bidden.

De één was een Farizeër, de ander een tollenaar.

Er was tusschen die twee mensen, al gingen ze beiden op om te bidden, een groot onderscheid.

De één was een geëerd man van een voornaam secte.

De ander was eigenlijk veracht en behoorde tot een stand, die in slechten reuk stond.

Geen Farizeër zou er zich toe leenen om tollenaar te worden.

De tollenaar was belastingambtenaar.

De Romeinsche staat verpachtte de belastingen van een land of van een provincie aan een bepaald persoon, die er door middel van ontvangers voor zorgde, dat hij zijn geld van de bevolking binnenkreeg.

Dat waren de tollenaars.

Reeds om hun werk waren ze gehaat.

Maar daarbij kwam nog, dat ze zich schuldig maakten aan afpersing en oneerlijkheden in hun eigen voordeel.

Het spreekt dus vanzelf, dat de Joden, die de Romeinsche overheersching toch al zoo moeilijk verdroegen, hen het meest haatten.

Een Jood, die er zich toe leende om tolbeambte te worden, werd uit de godsdienstige gemeenschap verbannen.

Men meed den omgang met hem.

Zelfs zijn familie werd er door bezoodeld.

Geen wonder, dat een tollenaar op één lijn werd gesteld en dus in één adem werd genoemd met openbare zondaren, met hoeren en moordenaars.

Evenwel, uit den tempel kon een tollenaar niet geweerd, zolang hij niet levitisch onrein was verklaard.

Uit de synagoge wél.

Nergens ontmoeten we dan ook op het Evangelieblad een tollenaar in een synagoge.

En in de scholen der Rabbijnen liet men een tollenaar evenmin toe.

Van heel het godsdienstige leven zijner dagen was de tollenaar dus uitgesloten.

Het is daarom zoo volkomen begrijpelijk, dat tollenaars tot Johannes den Dooper kwamen.